

Vidnesbyrd om Holocaust

Af Dr. phil. Christian Lindtner

Introduktion

Når talen er om de utallige vidnesbyrd om Holocaust, falder det ikke altid lige let, at trække grænsen mellem historie, humor og hykleri. Vanskeligheden ved at skelne mellem disse tre områder gør sig også gældende i forbindelse med den holocaust, som Jesus angiveligt blev offer for - selv om han jo overlevede sin egen død, eller rettere: en andens.

Jesus var - som Isak før ham - utvivlsomt en genuin holocaust-overlever.

Det må ikke glemmes, at Holocaust første gang forekommer i Det Gamle Testamente.

Holocaust hører derfor med til bibelstudierne.

Vi anmoder om vore gæsters velvillige hjælp til at trække grænsen.

Vort motto er Holbergs bekendte ord, " at det fornemmeligen er en Philosophi Pligt at examinere antagne Meninger, om de ere velbegrundede eller ey. Thi at opkaage hvad som 100 gange tilforn er talet eller omskrevet, er ikke at lære: men at declamere."

Her følger et udpluk af holbergske deklamationer:

Førstehåndsvidner

Helene Weiser

Helene Weiser har udgivet en lille bog med titlen: Mine erindringer fra fem koncentrationslejre under 2. Verdenskrig. Sted og år er desværre ikke angivet.

Da hun kom til Auschwitz blev hendes forældre og søskende straks ført til gaskammeret. Helene selv kom i køen til gaskammeret, men den var så lang, at krematorier og gaskamre slet ikke kunne følge med, hvorfor SS måtte indstille gasningen. Helene skriver, at hun var skuffet, for hun ville gerne have været gasset. Helene blev så sat til at arbejde, akkurat som Sisyfos: " Jeg skulle bære en stor sten flere km op på et bjerg og gå stærkt med den", skriver Helene i sine erindringer (s. 8).

Men der findes slet intet bjerg i Auschwitz.

Som alle besøgende ved af selvsyn, er området faldt som pandekager.

Var det Helenes tro, der flyttede bjerget til Auschwitz?

Eller er det vores tro, der har flyttet bjerget væk?

Var Helene overhovedet i Auschwitz?

Iboja Wandall-Holm Iboja Wandall-Holm har skrevet bogen Morbærtræet - en beretning. Den udkom på Gyldendal 1991, og fik en positiv kritik. Iboja har også fortalt om sine oplevelser på fjernsynet og rundt omkring i landet.

Iboja beretter, at hun i Auschwitz blev indkvarteret på krematoriets loft (s. 124).

Krematoriet står der stadig. Der eksisterer også originaltegninger fra dengang, Iboja var i Auschwitz.

Men krematoriet, hvor Iboja boede, havde og har stadig intet loft.
Hvordan kunne Iboja opholde sig et sted, der ikke eksisterer?

Iboja mødte en pige, som hed Maja. Maja fortalte hende, at millioner allerede var "kommet i gas" .
SS-folkene gassede millioner i gaskamre ved at lokke dem ind, låse døren, og oppefra - gennem
åbninger i loftet - nedkaste krystaller, der udviklede gas og dræbte dem alle (s. 130)
Imidlertid var og er der slet ingen huller i loftet.
Spørgsmålet er så: Hvordan kan man kaste noget gennem huller, der ikke eksisterer?
Ville det ikke være som at gå gennem en lukket dør?

Selv om SS altså ikke kunne få den mystiske gas , som Iboja (s. 130) kalder Cykon B (ikke at
forveksle med Zyklon-B, som andre vidner beretter om), ind i gaskammeret, så lykkedes det
alligevel takket være en ufattelig "afhumaniseret teknologi" for SS-folkene, fjernstyret af
ministerialembedsmænd, industriledere, diplomater, storbanker, generaler, læger og jurister, at gasse
ikke mindre end 30.000 mennesker om dagen (s. 122).

De mystiske lig blev brændt i krematorier, som ellers højst kunne kremere få hundrede lig om dagen.
Medens det ellers altid tager en times tid at kremere liget af et menneske, må det ifølge Ibojas
oplysninger dengang have taget mindre end ét minut.
En forespørgsel til en række danske og udenlandske krematorier viser, at man aldrig har hørt om
nogen teknik, hvormed liget af et menneskes kan kremes på godt ét minut.

Skal forklaringen muligvis søges i tyskernes ufattelige "afhumaniserede teknologi"?
Men SS var ikke altid helt afhumaniseret:

Iboja beretter nemlig også om en smuk græsk pige, som hed Stella. Godt nok blev Stella også gasset,
men efter gasningen hentede selveste lejrkommandanten hende ud af gaskammeret. Han pakkede
Stella ind i et tæppe, for Stella var så smuk.
På denne måde stod Stella op fra gaskammeret. Maja sagde nemlig til Iboja: " I vil sikkert møde en
græsk pige der hedder Stella" (s. 130).

Elie Wiesel

Elie Wiesel er et af verdens vigtigste vidner til Holocaust. Selv om han ikke har udgivet noget
videnskabeligt arbejde, er han alligevel æresdoktor ved mange universiteter, og professor ved Boston
University.

Han var æresgæst ved statsminister Göran Perssons store Holocaust-konference i Stockholm, 26-28
januar 2000.

Elie, der normalt kræver 25.000 dollars i honorar for at tale om sine oplevelser, om næstekærlighed,
tolerance osv., er kendt bl.a. for at hævde:

- at han har læst den tyske filosof Kant på jiddisch, selv om Kants værk aldrig er blevet oversat til
dette sprog
- at alle jøder er ofre for Holocaust, selv om de overlevede
- at han selv blev befriet fra både Auschwitz, Dachau og Buchenwald (og derfor åbenbart selv må
være vendt tilbage til to af disse lejre)
- at tyskerne ville gasse eller brænde ham, men alligevel plejede ham på hospitalet i Auschwitz, da
han havde pådraget sig en infektion i foden
- at han i New York blev ramt af en taxa og kastet 80 meter gennem luften
- at man skal være nær til alle tyskere i sit hjerte

Elie Wiesel betragtes normalt som et troværdigt Holocaust-vidne, en enestående humanist, et vældigt

moralsk forbillede - værdig til de største hædersbevisninger

Hans bedrifter er mange, og man kan læse om dem fx i Norman G. Finkelsteins bog *The Holocaust Industry*.

David Olère

David Olère er navnet på en af de meget få vidner, som selv arbejdede i de såkaldte gaskamre. Fra sit daglige arbejde vidste David derfor om nogen, hvordan der så ud inde i selve de frygtelige gaskamre.

Det kan derfor ikke undre, at en af Davids tegninger har fået sin egen side i Perssons bog (s. 61).

Derimod kan det undre, at David på tegningen anbringer det såkaldte gaskammer og krematorieovnene på samme etage.

Af datidens originaltegninger og fotografier fremgår det helt klart, at ligkældrene (der uden videre er omdøbt til gaskamre) og krematorieovnene lå på hver sin etage.

Men ikke nok med det. Som man ser på Davids tegning, åbnes døren udad. På originaltegningerne åbnes dørene derimod indad (hvilket i praksis vil sige, at de på grund af de mange lig i den propfyldte ligkælder slet ikke kunne åbnes!)

Det er altså et spørgsmål, om ikke Davids fantasi har spillet ham et puds.

For øvrigt har dette vidne andetsteds erklæret, at SS lavede de døde jøder til pølser - helt præcist: til krematoriepølse ("Krema-wurst"). Dette fremgår utvetydigt af Davids udsagn, som gengives i den store bog af J.C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, New York 1989.

Hermine Ryan

Hermine Ryan blev i april 1996 løsladt efter at have afsonet 20 år af en dom på livsvarigt fængsel. Hun var bl.a. blevet dømt for at have deltaget i gasningen af 60.000 jøder i Majdanek. (Kilde: *Christian News* 29-4-1996).

Moderne videnskabelige undersøgelser har fastslået, at der ikke var gaskamre til udryddelse af mennesker i Majdanek. (Kilde: *Dissecting the Holocaust*)

Emilie Schindler

Emilie Schindler er enke efter den Oskar Schindler, der har givet navn til Spielbergs prisbelønnede og meget berømte film "Schindler's List".

Emilie udtale efter at have set filmen, at den "var fuld af løgn". (Kilde: *Christian News* 29-4-1996)

Spielbergs film er bygget over en roman af T. Keneally. Førsteudgaven, New York 1982, indeholdt følgende notits: " This book is a fiction. Names, characters, places and incidents are either products of the imagination or are used fictitiously."

Denne notits er forsvundet fra senere udgaver. Normalt præsenteres filmen for skoleungdommen som om den afspejlede den historiske virkelighed.

Det gør den ikke, for det er blot en filmatiseret roman.

Den kanadiske journalist Doug Collins skrev 1994 om at filmen, som han omdøbte til "Swindler's List", at den var udtryk for Hollywood propaganda.

Collins er blevet forfulgt af jødiske organisationer lige siden.

Moshe

Blandt vidnerne til hændelserne i Auschwitz-helvedet hersker betydelig uenighed om både de daglige og de samlede tabstal, og om gaskamrenes kapacitet.

Iboja ligger vistnok i spidsen, når hun i sin bog (s. 122) taler om ikke mindre end 30.000 gassede om dagen.

Mere beskeden er Weekendavisens leder, der den 20.-26. januar 1995 ville vide," at gaskamrene (i Auschwitz) kunne, når det gik hedest til, klare indtil 20.000 pr. dag."

Mere moderat er Herman Sachnowitz, en norsk jøde, der i bogen Det angår også dig, Oslo 1976, København 1977 (s. 31) skriver: " I Birkenau Auschwitz (sic!) nåede gaskamrene op på en kapacitet af 10.000 dødsofre i døgnet...".

Om gaskamrene meddeler Sachnowitz iøvrigt, at de lå "delvis nede i jorden med græsplæner og blomsterbede omkring. Op af dem stak nogle padehatteformede ventiler, der kunne skrues helt tæt til." (s. 73). Lidt senere slår vidnet sig selv for munden, idet "gaskamrene" nu er forvandlet til "gasovne" (s. 167).

Therkel Stræde reducerer i Den Store Danske Encyklopædi, bind 2, 1995, s. 171, tallet til 9.000 i døgnet.

Moshe er navnet på en kanadisk jøde, der ved et eller flere mirakler , overlevede hele seks gasninger i en tysk dødslejr. Hans historie er gengivet (med billede) i en kanadisk avis (kilde: Christian News)

Jyllands-Posten skriver i sin leder januar 2001, at det er dybt forargeligt, at tvivle om tallet.

Man må vel formode, at ophavsmændene til de anførte tal har tvivlet på hver af de andres talangivelser. Vil Jyllands Postens leder have læseren til at acceptere alle talangivelser som lige rigtige?

Max Friediger

Overrabbiner dr. phil. Max Friediger var en af de 481 jøder, som fra Danmark blev deporteret til Theresienstadt. Flere af de deporterede var ikke danske statsborgere. 52 døde, alle af div. naturlige årsager.

Max nævner forskellige rygter om at tyskerne aflivede jøderne i togene med gas (s. 31). Der taltes også om "gasovne". Vidnet tvivler ikke på, at omkring 6 millioner jøder blev aflivet i gaskamre i Polen (s. 96). Han slutter sledes med ordene: " Mindet om de 6 millioner jøder, der døde i gaskamrene, vil leve evigt" (s. 145).

Historiker Hans Sode-Madsen påstår i bogen "Føreren har befalet!" (s. 217), at Friediger, som medlem af Ældsterådet, vidste besked om "gaskamrene".

Friediger hævder imidlertid intetsteds, at have haft førstehåndkendskab til "gaskamrene". Overrabbineren kendte altså kun til "gaskamre" gennem rygter.

Fritz Reinhardt

Fritz Reinhardt (1895-1969) er navnet på en tysk embedsmand, som af Hitler den 16. august 1942 blev karakteriseret som "Der beste Mann in der Finanzwirtschaft". Han var statssekretær i Rigsfinansministeriet 1933-1945.

Reinhardt omtales ofte i litteraturen, fx i Lutz Graf Schwerin von Krosigk, Memoiren, Stuttgart

1977, og i Werner Jochmann (udg.), Adolf Hitler. Monologe im Führerhauptquartier 1941-1944. Die Aufzeichnungen Heinrich Heims, Hamburg 1980 (genopt. 1988).

I sekundærlitteraturen forveksles Fritz Reinhardt imidlertid gerne med Reinhard Heydrich. Forvekslingen er ikke spor tilfældig.

Reinhardt har lagt navn til Aktion Reinhardt, også kendt som Einsatz Reinhardt, eller Reinhardt-Plan.

Formålet var den finansielle forvaltning og udnyttelse m.m. af de ejendele, som havde tilhørt de jøder, som i stort antal blev deporteret til de østlige områder. Belzec m.v. tjente i det væsentlige som gennemgangslejre.

I sig selv var der næppe noget blodigt ved denne aktion. Reinhardt blev ikke retsforfulgt efter krigen. Han døde 1969.

Ved at fjerne "t" i Reinhardt, og ved at forvandle efternavnet til et fornavn, og så forbinde dette med en helt anden person, nemlig SS-chefen Reinhard Heydrich, skabte man fiktionen om at aktion Reinhard skulle have været et "blodoffer" til den store jødehader Heydrich - som Hans (nedenfor) udtrykker sig.

For at kaste yderligere slør over sagens rette sammenhæng henvises undertiden til Aktion Reinhard eller Einsatz Reinhard. Også her er "t" udeladt.

Således kan man skabe historie ved blot at fjerne en konsonant og bytte om på ordene.

Det er set før i historien.

Olly Ritterband

Olly Ritterband skriver i den lille bog "Jeg vil ikke dø", Munksgaard 1982, at en polsk kvinde, som hed Fanny, sagde, at "nogle er døde i gaskamre" (s. 6). Et "Leksikon" (som muligvis ikke er skrevet af O.R. selv) forklarer under "gaskammer": "Et rum, hvor man dræbte mennesker ved at sende giftgas ind i rummet, der var indrettet som en badeanstalt - for at berolige fangerne. Men der kom giftgas ud af "bruserne" og dræbte fangerne" (s. 52).

Med denne forklaring på et gaskammer synes man at komme uden om den vanskelighed, der følger med at der jo ikke er huller til at sende gassen ned gennem det kompakte loft.

Men hypotesen om, at et gaskammer var indrettet som en badeanstalt med "brusere" løber ind i nye problemer.

For det første viser originaltegniger, at der ikke var "brusere" i de ligkældre, som omtales som gaskamre, der var indrettet som en badeanstalt.

Men selv om ligkælderen, rent hypotetisk, havde været indrettet som en badeanstalt, så forbliver det lidt af en gåde, hvorfor SS ville sende lig på badeanstalt.

Forudsætningen for at der kan komme noget ud af en bruser - om det nu er vand eller gas - er at bruseren er tilsluttet et røranlæg.

Man kan endnu den dag idag gå ned i det såkaldte gaskammer og forvise sig om at der ikke er noget røranlæg og heller ikke spor af monteringer til brusere.

Og selv om man - uden dokumentation - antager at alle spor af røranlæg og brusere er fjernet, løber man ind i nok et problem. Zyklon-B blev leveret i dåser med korn, nærmest som sukkerkvalder. Hvis

SS havde hældt gaskalder i røranlægget ville det snart blive tilstoppet. Da gassen desuden er lettere end luft vil den ikke søge ned i gaskammeret, men derimod op, dvs. i retning af den SS-mand, der håndterede den livsfarlige Zyklon-B.

Resultatet ville altså være, at det var SS-manden, og ikke fangerne, som stod i fare for at blive gasset.

Simone Veil

Simone Veil, født Jacob, er en kendt skikkelse. Hun har været fransk sundhedsminister og var den første præsident for Europa-parlamentet (1979-82). Hun har selv været i Auschwitz. Hun er registreret som "gasset" under navnet Simone Jacob.

Simone Jacob døde, Simone Veil overlevede.

Til France-Soir Magazine udtalte hun - altså Simone Veil - den 7. maj 1983 (s. 47) bl.a.: " Enhver ved, at nazisterne har ødelagt gaskammerne og systematisk udryddet alle vidner."

Dette er et betydningsfuldt udsagn fra en betydningsfuld person.

Hvis nazisterne systematisk udryddede alle gaskammervidner, altså senest 1945, må det betyde, at de mange "øjenvidner", som stadig træder frem enten er blevet udryddet, eller slet ikke er øjenvidner, som de påstår.

Når Simone endvidere siger, at enhver ved, at nazisterne har ødelagt gaskammerne, altså igen senest 1945, så må det igen betyde, at de bygninger, der stadig vises for turisterne, fx i Auschwitz og Birkenau, ikke er autentiske gaskammer.

Alt, hvad massemedierne idag siger om gaskammerne stammer fra "vidner", som ifølge Simone Veil ikke kan være pålidelige.

Hvor ved Simone Veil fra, at "enhver ved" disse ting, som faktisk kun få synes at vide?

Anne Frank

Anne Franks såkaldte Dagbog er kendt af alle. Dagbogen er udkommet på talrige sprog, angiveligt i et oplag på mere end 20 millioner eksemplarer. Som sådan er Dagbogen en vældig kommerciel succes. Annes hus i Amsterdam besøges årligt af omkring 600.000 betalende gæster. Dagbogen står som en slags symbol på holocaust.

Der må imidlertid skelnes skarpt mellem de populære udgaver af Dagbogen, og den kritiske udgave af alle Annelies Marie Franks skrifter, som første gang udkom på hollandsk i 1986, på engelsk 1989.

De mange populære udgaver fremviser på mange punkter indbyrdes uoverensstemmelser. Hvad er forklaringen?

Sammenligner man de populære udgaver med den kritiske udgave - som fx professor Faurisson og andre har gjort det - så viser det sig snart, at "Dagbogen" ret beset er et litterært falskneri.

Sagen er den, at Anne (udtales på engelsk og hollandsk: Anna) først begyndte at føre dagbog den 28/29 marts 1944.

I de populære udgaver begynder dagbogen imidlertid allerede 12. juni 1942!

I den kritiske udgave (s. 61) konstaterer G. van der Stroom bl.a., at Anne, " changed, rearranged, sometimes combined entries of various dates, expanded and abbreviated." Anne har selv, i 1944, foretaget en tilbagedatering, idet de enkelte optegnelser er indført indtil 26 måneder efter den dato,

hvorunder de fremtræder. Til dette formål benyttede hun forskellige udkast og fortællinger, hun først havde skrevet senere, bl.a. med henblik på efter krigen at opnå berømmelse som skønlitterær forfatterinde. Anne ønskede at komme til "Hol(ly)wood". (Original i blokbogstaver gengivet på bagomslaget af den seneste franske udg af "Journal d'Anne Frank".) Oprindeligt havde disse optegnelser intet med Dagbogen fra 1944 at gøre. Når man fx under den 9. oktober 1942 kan læse om "gasning", så viser det sig nu, at dette først skrevet 1944.

Anne skrev også en række fiktive breve, adresseret til en halv snes fiktive personer ved navn Conny, Emmy, Jacqueline, Jackie, Jet, Jetty osv. I Dagbogen er de forskellige fiktive adressater reduceret til én: Kitty.

De forskellige personer, som optræder i Dagbogen, optræder gerne under pseudonymer. Bag navnet Albert Dussel gemmer sig Freidrich Pfeffer; bag navnet Simon Koophuis gemmer sig Johannes Kleiman; bag Robin gemmer sig hele fire forskellige personer: Annelies Marie Frank, Margot Betti Frank, Otto Heinrich Frank, og Edith Frank-Holländer. Peter A. van Pels bliver til Alfred van Daan, Hermine Gies til van Santen, osv. osv. Otto Frank optræder tillige under øgenavnet Pim, ligesom Edith Frank-Holländer optræder under øgenavnet Mansa! (Nævnte hr. Pfeffer døde allerede 1944, men indgik ikke desto mindre et underligt ægteskab med Kalette i 1953 - altså med tilbagevirkende kraft!)

Det var således Anne selv, som 1944 påbegyndte forfalskningen af sin egen dagbog fra 1944. Efter krigen forsatte hendes fader, Otto Frank, og andre, i datterens fodspor. Otto Frank m.fl. foretog flere kombinationer af Annas efterladte materialer. Han udelod flere afsnit (mange er anstødelige, ulækre og vulgære), han tilføjede, og han byttede om.

Dagbogen er derfor et litterært falskneri i den forstand, at "Dagbogen" som helhed slet ikke er en dagbog. Man kan ikke regne med tidsangivelserne, adressaterne er fiktive, navne på de omtalte personer som regel ligeså. Da Anne delvis opfattede sit arbejde som en roman, skelner hun ikke altid mellem fakta og fiktioner.

I 1980 udgav professor Faurisson et essay om ægtheden af Anne Franks Dagbog ("Le Journal d'Anne Frank"). Han konkluderede, at Dagbogen var en "simple supercherie littéraire". I 1985 udsendte Siegfried Verbeke en nederlandsk oversættelse under titlen: "Het Dagboek van Anne Frank - een vervalsing".

Stiftelsen "Anne Frank Stichting" i Amsterdam, og "Der Anne Frank Fonds" i Basel, der begge har meget store økonomiske interesser på spil, rejste sigtelse mod de to revisionister. I 1998 udgav den engelske forsker Simon Sheppard afhandlingen "Anne Frank's Novel: The "Diary" is a Fraud".

Herefter kan ingen være i tvivl om at Dagbogen er et litterært falskneri.

Dokumentation kan rekvireres ved henvendelse til:

VHO, Postfach 60, B-2600 Berchem 2, Belgien (Flandern).

I artiklen "The Diary of Anne Frank: Is it Genuine?", gør Robert Faurisson i The Journal of Historical Review, Vol. 19, Number 6, Nov./Dec. 2000 rede for sagens seneste udvikling. Artiklen kan læses på www.ihr.org. Faurisson gør bl.a. opmærksom på, at den seneste "definitive" udgave af Dagbogen - som også findes på dansk - i lighed med den kritiske udgave fra 1989 (og sen.) på flere måder er vildledende og upålidelig.

Som helhed er Anne Franks værk dog slet ikke uinteressant. Kombinationen af fiktive personer, tidsangivelser og begivenheder har vist sig at være en kommerciel succes på verdensplan. Det afgørende er slet ikke bogens lødighed, men den dygtighed, hvormed markedsføringen har fundet sted. Det er lærerigt, at massemediernes stadig fortier den historiske sandhed om Dagbogen. Og det er

lærerigt, at professionelle historikere til dato ikke har vovet offentligt at sige sandheden om Anne Franks Dagbog. Det er lærerigt, at man straffer de få, som tør sige sandheden. En glimrende parallel hertil findes i de fire evangelier, som på samme måde har vist sig blot at være en kombination af fiktive personer, tidsangivelser og begivenheder. Den centrale skikkelse er i begge tilfælde en uskyldig person, som under uklare omstændigheder døde på grund af andres ondskab.

Mord på uskyldige vækker helt naturligt vor medfølelse.

Men hvad skal man mene om den systematiske kommercielle udnyttelse af den naturlige medfølelse?

Hvordan kunne faderen få sig selv til at slå mønt af mindet om sin datter?

Søren Dalby

Søren Dalby, en dansk politimand, hævdede i dansk TV 1, den 29. august 1993, at han under et ophold i Neuengamme havde været vidne til eksistensen af såvel gaskamre som krematorier. Han havde således set en gruppe russiske krigsfanger gå ind i et gaskammer, uden at komme ud igen, men gå op i skiftevis lange stikflammer og sort røg fra skorstenen.

Som bekendt var der ikke gaskamre i Neuengamme.

Endvidere udsender moderne krematorieskorstene hverken lange stikflammer eller sort røg.

Adolf Hitler

Adolf Hitler er navnet på en østrigsk maler og forfatter til bogen Mein Kampf m.m. Hitler, der også holdt mange taler, anses normalt for at have begået selvmord i Berlin, april 1945.

Ikke desto mindre har det amerikanske FBI omkring 700 rapporter om vidner, der har set Hitler, efter at han begik selvmord. Disse rapporter findes nu omsider på FBIs website, oplyser Daily Mail den 10. juli 1998. Føreren er således fx blevet set, da han kl. 11 om formiddagen gik i land fra en u-båd i bugten ved San Matias, Argentina. Et andet vidne har set Hitler på en farm i New Mexico - hvilket ikke nødvendigvis udelukker at han også skal være blevet set i downtown New York, nærmere bestemt på hjørnet af Houston Street og Bowery. En dame, der selv har kendt Hitler, beretter imidlertid, at hun har set ham i Argentina, 675 miles vest for Florianopolis og 450 miles nordvest for Buenos Aires. Et andet vidne har set ham med to læderkufferter og to kurve. I 1950 levede Hitler angiveligt som skærsliber i Montana ("Big sky"). Flere andre vidnesbyrd peger i samme retning. Der har været noget ved Montana, som tiltrak Hitlers romantiske natur. Den høje himmel, de store vidder, det mennesketomme land. Her har han da tjent lidt til livet og vejen. Ofte har man set hvordan han efter at have slibet en sløv plæneklipper, søgte sit ensomme natlogi i en tom lade eller et faldefærdigt skur.

Alle - eller dog flere - af disse vidnesudsagn er betydningsfulde. Hitler anses gerne for - uden at nogen dog rigtigt har bemærket det - at have beordret udryddelsen af 6 millioner jøder.

Så mange vidner kan, ifølge gængs historieskrivning, umuligt tage fejl.

Hitler må derfor, når kildekritikken sættes ud af funktion, betragtes som en holocaust survivor.

Misha Defonseca

Misha Defonseca, eller "ulvekvinden", har så vidt vides ingen tilknytning til DCHF. Hendes historie berettes i The Mirror den 9. maj 1998.

Misha var kun syv år gammel, da nazisterne pågreb hendes forældre i Belgien. Hun så dem aldrig siden. Selv flygtede den lille pige i østlig retning. Undervejs oplevede hun rædsler, som ikke kan beskrives. Hun levede især af orme og rått kød. I skoven boede hun med dyrene, hvis mange sprog

hun lærte at tale. Ulvene passede omsorgsfuldt på den lille pige. Fra de tyske skove husker Misha stadig den ensomme ulvinde ved navn Maman Rita. Det var Mishas lykkeligste år. Hun husker med usvækket hukommelse, hvordan hun og ulvinden hylede kærligt til hinanden. Senere sluttede en hanulv sig til de to, og Misha blev nu parrets lille ulveunge. Da hendes ulveforældre blev skudt af en jæger, måtte Misha på egne ben lunte østpå, mod Polen. Her sluttede hun sig til nyt ulvepak og under deres omstrejfen kom de til en tysk kz-lejr.

Idag bor Misha i en stille forstad til Boston. Her omgiver hun sig med mange dyr. Misha har skrevet en bog, som skal filmatiseres i Hollywood. Hendes forlægger, Jane Daniel, står inde for ægtheden af Mishas beretning om hvordan hun overlevede Holocaust. Hvert ord er sandt. Når Misha fortæller sin historie, bryder tilhørerne ofte sammen i gråd.

Misha er nu gift med Maurice, selv om hendes hjerte stadig tilhører ulvene.

Andenhandsvidner

Hans Kirchhoff

Hans Kirchhoff er pensioneret universitetslektor, og angiveligt en af Danmarks største specialister i Holocaust. I bogen Hitlers krig 1939-41, udgivet med professor Henning Poulsen, Gyldendal 1989, 1995, har Kirchhoff skrevet om både Auschwitz og Holocaust.

Den kritiske historiker attesterer en rapport, der siger, at der i Belzec blev gasset jøder på den måde, at der blev lukket 7-800 jøder ind i et rum på 25 kvadratmeter. Længere nede på siden (s. 304) ændres tallet til, at der var tale om 750 personer i (kamre på) fire gange 45 kvadratmeter.

Modsigelsen i rapporten, der i mange bøger betragtes som et vigtigt bevis på, hvad der foregik i Belzec, forbigås i talende tavshed af Hans Kirchhoff.

For at få plads til så mange mennesker på om det nu var 25 eller 45 kvadratmeter, må de pågældende personer have været på størrelse med små eller større hundehvalpe, afhængigt af hvilket tal man vælger.

Det kan derfor ikke udelukkes, som nogle lærde efter sigende har ment, at de pågældende personer slet ikke var normale jøder, men dværge eller pygmæer, især pygmæbørn, som SS i så fald vel må have bragt fra Afrika til Polen.

Rigtignok foreligger ingen dokumentation for at SS kastede sig over pygmæerne og deres børn, men da sandsynligheden taler for, at Hitler ikke holdt af pygmæer, og da vi ved, at SS undertiden - men ikke altid - foretog hemmelige aktioner, som vi altså ikke kender noget til, kan denne mulighed vel ikke helt udelukkes.

Som yderligere beviser på, at jøderne blev udslettet, bringer Kirchhoff nogle fotografier (s. 302, 303 og 305), som ifølge billedteksterne viser jøder på vej til udslettelse eller gaskammeret.

Men ingen kan på de pågældende billeder se, hvorhen de pågældende personer er på vej. Kirchhoff giver heller ikke dokumentation for rigtigheden af sin rystende påstand.

Hvordan kan Kirchhoff udelukke, at de ukendte personer er på vej til et andet sted?

Flere af vore gæster har henledt vor opmærksomhed på følgende beretning: Alex Eisenberg, der bor på Djursland, fortæller til et dansk ugeblad, at han er et af de børn man ser på billedet s. 305 på vej til udslettelse. Men Alex kom til Danmark, ikke til udslettelse. I 1993 udgav han det lille skrift Theresienstadt Elegi.

Havde Hans ret i sin brødtekst, måtte Alex have skrevet sin bog efter at være blevet udslettet.

Og havde både Alex og Hans ret, så måtte det betyde, at "udslettelsen" bl.a. foregik i Danmark, og at "udslettelse" var en slags kodeord for "overlevelse".

Forresten burde Hans have oplyst den danske læser om at den franske historiker Henri Roques 1986 har skrevet en doktordisputats om Kurt Gerstein, ophavsmanden til den sære beretning, som Hans meddeler ovenfor. Titlen er, i den engelske oversættelse fra 1989, The "Confessions" of Kurt Gerstein. Dr. Roques konkluderer, at Gerstein er et upålideligt vidne, hvis rapport savner videnskabelig værdi.

Ser man nærmere efter i Gersteins original (ss. 23, 31, 42), viser det sig, at de fire rum var på 45 kubikmeter - hvilket uden videre er blevet til 45 kvadratmeter hos Hans.

Foretager man et nyt regnestykke: 750 mennesker fordelt på 25 kvadratmeter - Gersteins tal:

Det bliver til 30 mennesker per kvadratmeter.

Efterregning udelukker hypotesen ovenfor (om pygmæer, eller pygmæbørn).

Måske var der snarere tale om tommelider?

Hans Kirchhoff er nu tilknyttet den videnskabelige stab på DCHF.

Bestyrelsesformanden hedder Henning Poulsen.

Professor Poulsen var med til at udgive Kirchhoffs ukritiske skildring af Holocaust. En slags videnskabelig garant.

Forøvrigt har Hans det ikke kun svært med at regne. Han har det også svært med at stave.

Og læse:

På side 312 henviser Hans således til to vigtige personer: " Andre brød ud af dødslejrene - således i april 1944 to slovakiske jøder, Vberba og Wetzler, fra Auschwitz".

Førstnævnte person - hvis rigtige navn er Rudolf Vrba - er interessant derved, at han oprindeligt påstod, at der var blevet gasset 1,765,000 jøder i Birkenau. I en retssag i Toronto i 1985 forklarede Vrba, at tallet var sikkert, fordi han havde en særlig hukommelsesteknik.

Vrba påstod tillige, at der over en periode på 24 måneder var blevet gasset 150,000 jøder fra Frankrig.

Man ved nu med sikkerhed, at der er blevet deporteret ialt 75,781 jøder fra Frankrig - ikke kun til Birkenau, men også til andre destinationer.

Der blev altså gasset mindst dobbelt så mange, som der var.

Omsider medgav Vrba, at hans oprindelige talangivelser ikke var så sikre endda. Han havde betjent sig af "poetisk frihed".

Sikker hukommelse var således et kodeord for fri fantasi.

Hans burde have henvist sin læser til den videnskabelige litteratur, hvori disse kendsgerninger er dokumenteret (fx Barbara Kulaszka (ed.), Did Six Million Really Die?, Toronto 1992).

På side 306 afslører Hans atter sin uvidenhed: " (Men) Aktion Reinhardt - blodofferet til den store jødehader Heydrich, der var blevet dræbt i maj - likviderede i løbet af 1943 alle resterende ghettoer i Generalguvernementet, og gassede, skød, sultede eller arbejdede omkring 1,75 mio. jøder ihjel. Allerede i slutningen af 1943 kunne flere af dødslejren demonteres. Da var 90 pct af de polske jøder gået til grunde."

Hans sætter altså "Aktion Reinhardt" i forbindelse med Reinhard Heydrich.

Men Reinhardt og Reinhard var to helt forskellige personer! Heydrichs fornavn var Reinhard - ikke Reinhardt.

Det virker ved første blik utypisk for det korrekte tyske bureaukrati at opkalde offentlige opgaver efter andre personers fornavne. Normalt benyttede nazisterne sig ikke af amerikansk slang.

Operationen havde navn efter efternavnet på en embedsmand i finansministeriet.

Dette er velkendt af alle historikere, som går til kilderne.

Der var altså ikke tale om et blodoffer til Heydrich.

Kirchhoffs bidrag til Holocaust-forskningen kan herefter sammenfattes under betegnelsen: "Aktion Hans".

Birger Munk Olsen

Birger Munk Olsen er navnet på præsidenten for Det Kongelige Danske Videnskabernes Selskab - en selvsupplerende forsamling af landets dygtigste videnskabsmænd.

I forbindelse med en brevveksling 1996 henviser præsidenten til dr. phil. Kirchhoffs bog (se under Hans, ovenfor) som et solidt og betydningsfuldt oversigtsværk. Præsidenten tilføjer bl.a., at Robert Faurisson har skrevet en dårlig doktordisputats om Holocaust. Som bevis for et industrialiseret masse mord i Auschwitz, henviser præsidenten til bogen *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*. Præsidenten broderer sit brev med nogle nedladende bemærkninger om de to brevskrivere og deres personlige forhold, og slutter med den bemærkning, at det lærde selskab ikke vil diskutere denne sag yderligere.

Synd og skam, at præsidenten for videnskabernes selskab ikke ønsker at medvirke til afklaringen af vigtige videnskabelige problemer!

Man undrer sig nemlig ikke blot over, hvordan dr. Kirchhoffs bog kan betragtes som solid og betydningsfuld, men også over henvisningen til professor Faurissons doktordisputats, som handlede om fransk litteratur (som præsidenten, der har studeret i Paris, ellers skulle være specialist i) - og slet ikke om Holocaust. Præsidenten synes at forveksle Holocaust og fransk poesi. Endelig undrer man sig over, hvordan Danuta Czechs bog, som er et kommunistisk propagandaværk, har fundet nåde for præsidentens strenge videnskabelige blik.

I 2000 blev Birger Munk Olsen tildelt den første Cremonini-Prize: "In view of his enormous display of Cesare Cremonini-like lack of courage in his fear to call for an international committee to investigate the claims of "the Holocaust".

Den for dansk videnskab lidet flatterende sag omtales udførligt af den amerikanske teolog og historiker, dr. Robert H. Countess, i et af de kritiske historiske tidsskrifter, som man måske forstår, at præsidenten ikke har haft lyst til at henvise til: *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 4. Jahrgang, Heft 2, August 2000, pp. 190-193.

Sammesteds ses et pænt billede af dr. Countess iført en bluse med "No Holes - No Holocaust". Det skal være optaget under den amerikanske teologs besøg i Videnskabernes Selskab, januar 2000.

Göran Persson

Sveriges statsminister, Göran Persson, er ikke et "rigtigt" Holocaust-vidne, men så meget desto mere en rigtig frontfigur i kampen mod den intolerance, han finder i både fortidens og nutidens svenske samfund, ja også i mange andre lande.

Göran er en af de retfærdige.

Mandag den 29. januar 2001 indledte Persson en international konference med 450 repræsentanter fra godt 50 lande (kilde:ritzau).

Som sine beviser for at Holocaust - på svensk Förintelsen - har fundet sted, henviser Persson til dokumentationen i den af den svenske regering bekostede udgivelse: Tell ye your children...

Bogen fås nu på flere sprog, selv arabisk og persisk, og kan erhverves gratis (dvs. svenske skatteborgere betaler) ved henvendelse til www.levandehistoria.org

Persson hyldede bogens to forfattere den 28 januar 2000 med disse ord: " We pay homage to Stéphane Bruchfeld and Paul A. Levine, who wrote the magnificent book "Tell ye your children...". (samme kilde, "Closing remarks").

Læser man bogen med kildekritiske øjne, viser den "storslåede bog" sig at være et stort bedrag.

Historieforfalskning og hadpropaganda.

Holocaust, forstået som den systematiske udryddelse af millioner af jøder i nazistiske gaskamre, står og falder med den videnskabelige påvisning af, at der faktisk har eksisteret sådanne gaskamre i tid og rum.

Efter omhyggeligt at have studeret Perssons bog, og efter at have anmodet mange venner og bekendte om at gøre det samme, kan vi ikke finde et eneste bevis på eksistensen af sådanne gaskamre.

Kan forlagets gæster yde os hjælp?

Persson betragter det som udtryk for intolerance at benægte eksistensen af gaskamre i Auschwitz og andetsteds. Inspireret af sin åndelige formynder , omtalte Elie Wiesel, truer Persson at gå hårdt frem mod dem, der ikke vil tro på de mystiske gaskamre.

Persson fremstår dermed som en repræsentant for den intolerance, han angiveligt vil bekæmpe.

Det er meget farlig kurs for det svenske demokrati, som Göran her er slået ind på.

Enhver kan kvit og frit bestille Perssons bibel, og selv slå op på siderne 54 og 57. i the "magnificent book":

På side 54 finder man en tegning af "The Treblinka death factory":

Af den ledsagende billedtekst fremgår, at tegneren desværre ikke fandt plads til gaskammeret, som skulle ligge ude til venstre i tegningen. Professor Faurisson har gang på gang sagt: Show me or draw me a Nazi gas chamber! Til dato har ingen formået at besvare den franske forskers opfordring. Originale tegninger eller fotografier af gaskamre eksisterer ikke. Videnskabeligt belæg for eksistensen af gaskamre til mennesker i Treblinka og Auschwitz-Birkenau osv. findes ikke. Teksten

selv oplyser - ikke uden humor - "The gas chamber is outside the picture".

Uden for tegningen?

Der var altså ikke plads på tegningen til at vise det afgørende bevis!

Hvorfor mon?

På side 57 finder man atter en tegning, denne gang af Birkenau, også kaldet Auschwitz II. Denne tegning er gengivet nedenfor under: Se selv! Tænk selv!

Billedteksten omdøber her uden forklaring ligkældrene til gaskamre.

Den undlader at omtale, at arealet mellem tallene 3 og 9 var en fodboldbane.

Flere vidner omtaler fodboldkampe (som dog ikke omtales i Perssons bog).

Tegningen angiver under 6 den såkaldte sauna. Den står der stadig, men er lukket for offentligheden. Det var hertil, og ikke til de såkaldte "gaskamre", at de nyankomne blev ført, for at blive badet og registreret m.m. Her blev deres tøj "gasset" og renses for lus og utøj. På tegningen har man fjernet vejen, der førte forbi de såkaldte "gaskamre" hen til saunaen. Man har også fjernet den del af vejen, som førte direkte ud på markerne omkring de såkaldte "gaskamre". Dermed skabes illusionen om at vejen endte "i gaskamrene", som blot var et ganske almindelige ligkældre, som findes i forbindelse med krematoriet. Ved stiltiende at omdøbe ligkældrene til "gaskamre" undgår man det nærliggende spørgsmål: Hvis der var lig i ligkældrene, hvordan kunne de så anvendes til at proppe 2000 jøder ind i?

Under 15 nævnes "Gate of Death" - et navn, udgiverne af bogen selv har fundet på.

Som enhver kan se (ved tallet 2), er der tegnet nogle mærkelige sorte pletter på taget af ligkældrene.

Meningen er nok, at de sorte pletter skal forestille sorte huller - selv om huller vel næppe stikker op og kaster skygge fra sig.

På originalfotografier og på de tyske originaltegninger er der ikke spor af de mærkelige sorte dimser. (Se under "Uffe", nedenfor.) De må have været ret store for at kaste så lange skygger.

Her må der altså være tale om mystiske "skygger", som slet ikke er skygger af noget.

Der er altså tale om et uhyre primitivt forsøg på at få det til at se ud som om der var huller i taget.

Uden huller i taget kunne SS selvsagt dårligt hælde gassen ned i gaskamrene. Men der er ingen huller i taget.

Det var derfor at den franske professor Faurisson sagde:

No holes, no Holocaust.

Der er, som Platon sagde, sikkert ingen større uret end den, som begås i rettens navn.

Persson vil tvinge svenskerne til at tro på det, som Wiesel kalder det "ufattelige".

/Anmærkning. Senere tilføjelse: Flere læsere har meddelt os, at Perssons bibel stadig kan bestilles, men ikke leveres! /

Uffe Østergård

En anden person, som går ublidt frem mod historikere, der kræver kildekritikkens regler overholdt, hedder Uffe Østergård.

Han er direktør for Dansk Center for Holocaust- og Folkedrabsstudier (DCHF), som er anbragt under Udenrigsministeriet.

Dette center blev oprettet for offentlige midler med det udtrykkelige formål at oplyse befolkningen om Holocaust. Bestyrelsen er udpeget af en radikal udenrigsminister.

I en avisartikel mandag den 29 januar 2001 foreslår Østergård indskrænkninger i den danske ytringsfrihed, hvilket i praksis vil sige, at det også i Danmark gøres strafbart, at arbejde kildekritisk med Holocaust.

Østergård lægger op til at straffe danskere for at ville have klar besked om forhold, som deres daværende radikale udenrigsminister selv har ansat ham til at oplyse dem om. Det er som en lærer, der prygl en elev, der gerne vil vide mere om det emne hans lærer er ansat for at undervise i. Det er som en tandlæge, der stikker en patient med en tandbyld et par på kassen - for så at sparke ham ned ad trappen.

Formålet med DCHF var helt klart at oplyse om Holocaust. Nu foreslår direktøren i realiteten at mørkelægge Holocaust ved at kriminalisere den videnskabelige debat, som man jo må formode Folketinget ønskede, da det vedtog loven om oprettelsen af DCHF.

Østergård indrømmer, at der ikke findes nogen befaling om udslettelse af jøderne med Hitlers underskrift. Synspunktet (som er korrekt) gentages i Politiken den 15. april 2000. Efter udnævnelsen til centerdirektør har Uffe skiftet mening: I Weekendavisen 21-27 januar 2000 udtaler han således, at man for få år siden har fundet dokumenter, "der viste, at Hitler var arkitekten bag jødeudryddelsen".

Sammesteds formodes, at den frygtelige beslutning blev truffet på møder "uden referenter". De ansvarlige, Hitler, Himmler og Goebbels, gjorde tillige deres bedste for at holde deres handlinger hemmelige, skriver Østergård.

Beslutningen var både var udokumenteret og hemmeligholdt.

Men ingen, heller ikke Østergård, kan have kendskab til en udokumenteret og hemmeligholdt beslutning.

Det ville svare til at man kendte det ukendte. Men i så fald er det ukendte jo slet ikke ukendt!

Der er altså tale om gætværk - som tilmed er ganske tåbelig. Tager man en beslutning om at få noget stort ud i livet, så kan man ikke på samme tid forvente at sagen holdes hemmelig.

Nogle linier senere påstår Østergård overraskende, at "udryddelserne er så veldokumenterede". Han giver dog ingen dokumentation, men

giver henvisning til en bog af Deborah Lipstadt. Den rigtige titel er ikke "Denial of Holocaust", som Østergård skriver, men "Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory". Endvidere henvises til en dokumentation af en hollandsk ekspert i Auschwitz "på godt" 600 sider. Ifølge Østergård er forfatterens navn Robert John van Pelt. Muligvis tænker Østergård på en bog fra 1996 af Robert Jan van Pelt - som dog kun er på 443 sider.

Ingen af de to bøger giver ved nærmere eftersyn den dokumentation, som Østergård hævder.

Tværtimod! Hvis læseren sammenholder tegningen på side 270 og fotografiet på side 329 i Robert

Jan van Pelts Auschwitz, 1270 to the Present, med den famøse tegning på side 57 af statsminister Perssons "magnificent book", så vil han kunne se, at der ikke er spor af de skyggekastende anordninger, som den dræbende gas angiveligt blev kastet ned gennem.

At der ikke var sådanne huller, bekræftede van Pelt tillige i retten i London efter selv at have besøgt Birkenau.

Og dermed står man atter over for professor Faurissons berømte ord: "No holes, no Holocaust".

Det er udtryk for en uholdbar ensidighed, at Østergård ikke med ét ord omtaler professor Faurissons videnskabelige arbejder om Holocaust.

Østergård har også skrevet et essay med titlen "Holocaust, folkedrab, folkemord og europæiske værdier" (Kilde: [http:// www.dchf.dk/publikations/den_jyske_hist/uffe_djh.html](http://www.dchf.dk/publikations/den_jyske_hist/uffe_djh.html))

Østergård kommer her bl.a. ind på etymologien af ordet holocaust. Han får dog kun halvdelen af det hebraiske ord med, og relevansen af henvisningen (som han har fra den forvirrede Jäckel) til den bibelske kilde (Genesis xxii) - mytens religiøse baggrund - forstår han ikke selv. Endvidere blander Østergård den græske og den latinske form af ordet sammen. Den græske oversættelse, Septuaginta, læser holokárpōsis, hvorimod den latinske oversættelse, Vulgata, læser holocaustum.

I forbindelse med redegørelsen for den moderne brug af ordet holocaust overser Østergård, at "holocaust" anvendes i amerikanske medier allerede oktober 1919 og flere gange før 1939.

Fx skrev Louis Marshall allerede i 1920 om "what the murderers of the Ukraine, of Poland, and of Hungary are urging as justification for the holocausts of the Jews in which they have been engaged."

Den 15. marts 1937 udtalte dr. Joseph Tenenbaum under en massedemonstration mod Tyskland i New York, at "ingen kunne vide sig sikker over for "the Nazi-holocaust".

Chaim Weizmann udtalte i 1936, at "6.000.000 var dømt til at være indespærret, hvor man ikke ønskede dem". I december 1938 meddelte tre amerikansk-jødiske organisationer, at de understøttede "de 6.000.000 jødiske ofre for politisk forfølgelse og økonomisk nød i Central- og Østeuropa" (Kilde: New York Times, 13-1-1939).

Rabbi Israel Goldstein, New York Times, den 13. december 1942: "The slaughter of a third of the Jewish population in Hitler's domain and the threatened slaughter of all is a holocaust without parallel."

I 1973 anvendes ordet i titlen på en bog af Nora Levin, The Holocaust: The Destruction of European Jewry.

Østergård betegner forfatterne til Perssons "magnificent book" som "to glimrende historikere".

Men hvad er de to unge jøder "glimrende" til?

Som påvist under "Göran", har de to historikere forsømt at udøve kildekritik, ligesom billeder forbindes med en billedtekst, hvis indhold ikke ses at svare til det pågældende billede.

Ret beset forudsætter eksistensen af DCHF, dets bestyrelse og direktør, at ingen vover at stille kritiske spørgsmål om hullerne, der mangler på de to tegninger i Perssons "magnificent book".

Hvis noget medlem fra Folketingets talerstol vovede at udbede sig en forklaring på forekomsten af de små sorte klatter på s. 57, så burde det få alvorlige følger ikke blot for DCHF, men også for den svenske statsminister.

Klatterne kunne blive et kabinetsspørgsmål.

Ole Kreiberg, som vel er den første, som skulle have Uffes mundkurv på, kommer nærmere ind på sagen på sin hjemmeside.

Uffes mundkurv er selvsagt i strid med Nice-charterets vedtægter om videnskabens frihed. Og med hans eget centers statutter.

Michael Berenbaum

Michael Berenbaum er teolog og han var forskningsleder ved Holocaust Memorial Museum i Washington, da han den 30. august 1994 fik besøg af professor Faurisson, som gerne ville vide, hvorfor museet ikke udstillede et gaskammer.

Svaret, som Faurisson (og fire vidner) fik, lød: " The decision has been made not to give any physical representation of the Nazi gas chamber".

Da realiteten af Holocaust forudsætter realiteten af gaskamre, er Michaels svar overraskende. Det svarer til en kirke uden kors, eller gudstjeneste uden amen., et mord uden et mordvåben.

Faurissons spørgsmål er stadig ubesvaret:

Hvorfor besluttede man (= ?) ikke at vise et "nazistisk gaskammer"?

Michael Mogensen

Michael Mogensen er blandt de 23 forskere, som er tilknyttet DCHF.

Til Vendsyssel Tidende udtaler Mogensen, der karakteriseres som specialist i jødeforfølgelser under 2. verdenskrig, den 25. januar 1997 bl.a.:" Mig bekendt har man aldrig påstået, at fire millioner jøder blev myrdet i Auschwitz...I dag anslår man, at mellem halvanden og to mio. jøder blev myrdet i Auschwitz. Men det er ret ligegyldigt, om det skete i Auschwitz eller en af de andre lejre. Det centrale er, at knap seks mio. jøder blev myrdet, og det tal hersker der absolut ingen tvivl om". -

Har Mogensen ret?

Slår man efter i ældre leksika, håndbøger og lærebøger, på danske og på andre sprog, vil man let finde tallet fire millioner i forbindelse med Auschwitz. I Berlingske Tidende den 24. januar 1998 ses et stort billede af paven som i juni 1979 knæler ved mindestenene for 4 mio. ofre for fascismen i Auschwitz.

Specialist Mogensen er altså dårligt orienteret, når han siger, at man ham bekendt aldrig har påstået, at fire millioner jøder blev myrdet i Auschwitz.

Dernæst siger Mogensen, at det er ligegyldigt om "det" (=?) skete i Auschwitz eller en af de andre lejre.

Som bekendt stammer talangivelsen ene og alene fra såkaldte vidner helt tilbage i 1945. Eftertiden har ikke andet at henholde sig til. Hvis Mogensen afviser vidnerne, afviser han også deres talangivelser, og omvendt.

Afviser han de fire millioner i Auschwitz , må han også reducere de seks mio. med de tilsvarende fire mio.

Seks minus fire giver - normalt - to.

Dog ikke efter Mogensens regnebog.

Bruno Montoriol, en fransk videnskabsmand, har netop udgivet bogen Die Lüge spricht zwanzig Sprachen, Berchem 2000.

I denne bog findes fotografier af de tyve mindetavler, som på tyve forskellige sprog mindede om de "fire millioner ofre for nazistiske folkemord" i Auschwitz-Birkenau.

En mørk nat april 1990 blev stenene fjernet, og i foråret 1995 dukkede nogle nye mindsten pludselig op.

Antallet af ofre var nu - uden ringeste forklaring - reduceret med 2.500.000.

Heller ikke det nye tal er der videnskabeligt belæg for.

Jørgen Hæstrup

I lærebogen "Verdenshistorie 3", udgivet af Rudi Thomsen 1965, skrev historikeren Jørgen Hæstrup bl.a.: "Det nøjagtige tal på mennesker, der omkom i lejrene eller ved systematisk udryddelse i gaskamre, er aldrig blevet fastslået. Sikkert er det, at tallet løber op i adskillige millioner, og at der forelå en ordre om en total udryddelse af Europas jøder ("Endlösung der Judenfrage")".

Rent bortset fra, at Jørgen altså ikke er enig med Martin og Michael - så er begge påstande gale. Der foreligger ingen ordre om en total udryddelse af Europas jøder - hvilket heller ikke skete (i så fald havde der jo ikke været så mange overlevende). Der forelå heller ingen beviser for eksistensen af gaskamre, der var heller ikke foretaget videnskabelige folketællinger. Hvordan kan man så udtale sig så skråsikkert om det samlede antal ofre?

Jørn Lund

Jørn Lund er ansvarshavende chefredaktør for Den Store Danske Encyklopædi.

Andre (fx professor Bent Jensen) har allerede peget på de underlige huller der er i encyklopædien. Tydeligvis har redaktionen fravalgt artikler, som taler ilde om stalinismens forbrydelser.

Christian Lindtner var vist nok den første til i et essay og i et læserbrev i Berlingske Tidende at påpege, at det er nødvendigt, at forholde sig kildekritisk til encyklopædiens oplysninger om de historiske emner, som her interesserer os.

Artiklen Auschwitz er et skoleeksempel på kommunistisk propaganda. I modsætning til artiklen om Majdanek - som slet ikke er underskrevet - er den uheldige artikel om Auschwitz underskrevet af lektor Therkel Stræde.

Som mange af sine kolleger mener Stræde, at otte eller ni ud af de jøder, som kom til Auschwitz forsvandt uden at efterlade sig spor. De blev gasset, hævder man.

Man indrømmer i samme åndedrag, , at der ikke kan fremvises dokumentation for påstandens rigtighed.

Men hvor ved man det så fra?

I artiklen "Holocaust", som er skrevet af H. Pundik, er Jørn Lund atter bragt ud på tynd is.

Man ser et billede af nogle personer, som ifølge billedteksten er bestemt til at blive gasset.

Men at de skal gasses kan ingen se på billedet. Der gives heller ingen dokumentation for den frygtelige påstands rigtighed.

Slår man efter i standardværket, *Dissecting the Holocaust*, så bliver det klart at det "gaskammer", der hentydes til, slet ikke var i drift på det pågældende tidspunkt.

I Auschwitz var der (selvfølgelig) en byggeledelse, hvis arkiver heldigvis er bevaret intakt. Alle dokumenter er tilgængelige for forskerne. Heraf fremgår, at ovnene ikke fungerede på det pågældende tidspunkt (sommeren 1944).

Da man ikke kan myrde og brænde lig i ovne, der ikke fungerer, er billedteksten følgelig ikke blot usikker, men direkte gal.

Encyklopædien gækker altså igen, akkurat som i artiklen om Auschwitz.

Omhyggelige henvisninger til de originale dokumenter findes i bogen *Dissecting the Holocaust*.

Peter P. Rohde

I bogen *Jøder i dette århundrede*, som udkom hos Munksgaard 1972, meddeler den kendte forfatter (og kommunist) Peter P. Rohde bl.a., at Heinrich Himmler var tilstede ved "et hemmeligt møde" ved Grosse Wannsee. Også "Reinhardt Heydrich" var tilstede. På mødet besluttedes, "at alle jøder skulle dræbes ved hjælp af giftgas". (s. 55-56).

I dette korte afsnit findes fire urigtigheder: Himmeler var ikke tilstede ved mødet. Heydrich hed Reinhard - ikke Reinhardt - til fornavn. (Nærmere om betydningen af det lille t under Fritz Reinhardt.) v På mødet, der slet ikke var hemmeligt, taltes ikke om giftgas. Der blev heller ikke truffet nogen beslutninger. Der var nemlig tale om et orienterende møde. Peter P. Rohde burde have oplyst sin læser om at den såkaldte "Wannsee-protokol" er et senere falskneri (foretaget efter krigen).

Nærmere oplysninger om falsknerierne i bogen *Dissecting the Holocaust*

Kristian Hvidt

Kristian Hvidt, tidl. folketingsbiblioteker og anset historiker, udgav 1981 en lille lærebog med titlen *Tyskland under nazismen*.

Her fremægges på side 71 et afgørende bevis både for massemordets omfang og for dets karakter: "Hundreder af gas-kamre var omgivet af bjerge af menneskeknogler. De var beviser på det systematiske drab på mere end seks millioner værgeløse mennesker." Det hedder endvidere hos hr. Hvidt, at mere end 3.000.000 blev gasset med Zyklon B i Auschwitz.

Desværre giver den ansete historiker ingen kildehenvisninger til dokumentation for rigtigheden af sin påstand.

Det afgørende er ganske åbenbart bjergene af menneskeknogler, som omgav hundreder af gaskamre.

Der kan her dårligt være tvivl om at gerningsmændene her er gået frem med uhørt grusomhed. Bjerge af menneskeknogler kan dårligt forklares på anden vis, end at morderne har pillet kødet af benene.

Man kan - som moderne læser - være i tvivl om forklaringen på menneskeknogle-bjergene.

Hengav tyskerne sig tid primitiv kannibalisme? Åd de ofrene, for derefter at kaste de afgnavede ben på møddingen?

Eller skal forklaringen snarere søges i hypotetisk forlængelse af David Olères vidnesbyrd -

beretningen om, at nazisterne som pølsemagere: De lavede krema-pølse af jøderne, erklærede David jo.

Folketingsbibliotekarens vidnesbyrd kan - med mindre man foretrækker at betragte SS som en kannibalistisk organisation (kriminelt var den jo efter rettens skøn) - uden modsigelse bringes i harmoni med tesen om SS som en organisation af måske ikke helt utypiske krematoriepølsetyskere.

Richard Williamson

Richard Williamson er katolsk biskop i Canada. Som det fremgår af en tale, som monsignor holdt i Sherbrooke den 5. april 1989, var han ikke helt på linie med sine kolleger i Frankrig - de biskopper, som 1996 fordømte abbé Pierre, og højhelligt deklamerede, at der ikke kunne rejses tvivl om eksistensen af de nazistiske gaskamre.

Richard Williamson sagde nemlig så det ikke var til at misforstå:

"There was not one Jew killed in the gas chamber. It was all lies, lies, lies, lies. The Jews created the Holocaust so we would prostrate ourselves on our knees before them and approve of their new state of Israel."

Biskoppens ord bragte snart Royal Canadian Mountain Police (RCMP) i galop. Om sagens forløb orienterer advokat Barbara Kulaszka i skriftet *The Hate Crimes Law in Canada*.

I Canada er det blevet forbudt at hade. Der er dog forskel på hvem der hader hvad. Fx er det helt i sin orden, at Elie Wiesel opfordrer til at alle jøder hader alle tyskere.

Som det fremgår af Barbara Kulaszkas bog (s. 56) fandt anklagemyndigheden således intet anstødeligt i Wiesels famøse tirade: "There is a time to love and a time to hate; whoever does not hate when he should does not deserve to love when he should, does not deserve to love when he is able. Perhaps, had we learned to hate more during the years of ordeal, fate itself would have taken fright. The Germans did their best to teach us, but we were poor pupils in the discipline of hate. Yet today, even having been deserted by my hate during that fleeting visit to Germany, I cry out with all my heart against silence. Every Jew, somewhere in his being, should set apart a zone of hate - healthy, virile hate - for what the German personifies and for what persists in the German. To do otherwise would be a betrayal of the dead."

Ernst Zündel, som er af tysk herkomst følte sig ilde berørt, da han læste disse ord af Wiesel. Han mente, at disse hadefulde ord kom i konflikt med kanadisk lovgivning.

Men Zündel fik ikke medhold hos myndighederne eller de jødiske organisationer.

Konklusion må da være, at i Canada må nogle godt hade mere og flere end andre må.

Man kan altså dårligt tale om lighed for loven p.t.

Ditlieb Felderer

Ditlieb Felderer er navnet på en svensk bibelforsker af jødisk herkomst. Han er tidl. Jehovas vidne, og det var i denne egenskab, at han som en af de første begyndte at se med skepsis på de mange beretninger om jødernes frygtelige skæbne.

Ditlieb er vidne i den forstand, at få kender Auschwitz som han gør det. Han har besøgt Auschwitz-Birkenau ca. 30 gange, og rådede over en billedsamling på omkring 30.000 fotografier fra denne lejr. "Rådede", for da D.F. begyndte at offentliggøre autentiske billeder af biblioteker, biografalen, bordellet, postkontoret, hospitalet osv. i Auschwitz, kom han i modvind. Ditlieb blev forfulgt og kastet i fængsel. De fleste af hans billeder er nu blevet borte.

Ligesom den lille dreng, der sagde, at kejseren jo ikke havde klæder på, således sagde Ditlieb - som sandt var - at der var et bordel, et postkontor, en koncertsal, en fodboldbane, en swimming-pool, en biograf osv. i Auschwitz.

Disse kendsgerninger lod sig dårligt forene med den udbredte forestilling om Auschwitz som "helvede på jorden". Følgelig måtte Ditlieb bringes til tavshed.

Fredrik Strindberg

Fredrik Strindberg er forfatter til det tyske originalmanuskript, der oversat til svensk og derfra til dansk af Lise Hurwitz i 1945 udkom med den danske titel Under Jorden i Berlin.

Det er et vigtigt dokument til fastsættelsen af tidspunktet for og omfanget af jødeudryddelsen.

Vi befinder os i Berlin, februar 1943 (s. 172). Hitler fører en "udryddelseskrig" mod jøderne: " To og en halv million fra Polen, en million fra Tyskland, Østrig og Tjekkoslaviet, en million fra Rumænien, en million fra Vesteuropa...de var allerede alle udryddet. Der var ligfabriken i Belzec, som majoren havde fortalt om, og som var blevet elektrificeret, der var gaskamrene i Treblinka, Sobibor og Majdanek, der var jernbanevogne, på hvis gulv der var strøet giftige salte...Tusinder af tog med millioner af mennesker var allerede rullet til ligfabrikkerne, og af disse millioner af mennesker var ikke én eneste vendt tilbage...En nedslagtning, som verden aldrig havde oplevet magen til. Og fordi disse masse mord krævede en retfærdiggørelse, stemplede man først ofrene som modbydelige lus, før man udryddede dem. Blot et ord fra overmennesket Goebbels, og det var ude med de femogtyve tusind, som de havde fanget i dag...(s. 176). Noget senere beretter et andet vidne - en vagabond - om at polakkerne fortæller om "elektriske ovne i Belzec" og "rullende gaskamre" osv.

Sådan var det altså ifølge Fredrik. Allerede i februar 1943 havde overmennesket Goebbels pådraget sig ansvaret for udryddelsen af 5.500.000 mennesker. Auschwitz nævnes ikke, og det er derfor klart, at milliontallene herfra må lægges til de nævnte 5.500.000. Ansvaret placeres klart hos Goebbels - ikke hos Hitler, Himmler eller andre spidskandidater.

Måske skal beretningen suppleres med hvad Stefan Tadeuz Norwid beretter i bogen Landet uden Quisling, København 1945. Belzec er den "største ligfabrik" (s. 136). Om Auschwitz - Oswiecim, hedder det: " Indtil efteråret 1943 myrdede tyskerne alene i Oswiecim mindst én million polakker. Der sendes ingen jøder derhen." (s. 86). Fangerne myrdes i godsvogne med ca. 150 mennesker i hver: "Gulvet er ofte bestrøet med et tysk (sic!) lag af kalk og klorblandinger, som opløses, når der kommer vand til."

Stig("Atawolf")Hornshøj-Møller

"Atawolf" er pseudonym for en nu afdød dansk historiker, hvis tanker imidlertid lever videre.

Han vandt sig et navn ved at rejse landet rundt og vise filmen "Der ewige Jude" - der af mange eller anses for at være en modbydelig nazistisk propagandafilm. Han tjente ligefrem penge på at vise jøder fra deres dårlige side.

Han skrev også en bog, der hedder Førermyten.

Bogen var og er stadig en stor myte om Hitler.

Stig mente faktisk, at Hitler var en meget dum og doven mand, som inderst inde slet ikke havde noget mod jøder.

Grunden var, at Hitler bare var for dum til at kunne se jøderne som et problem. Sådan fik vi det forklaret engang vi overværede Stigs forevisning af den film, man i andre lande kan komme i fængsel for at se.

Når Hitler alligevel beordrede alle jøder tilintetgjort, så gjorde Hitler det kun for at vise at han var et rigtigt mandfolk. Ordren var udtryk for en slags mindreværds kompleks hos Føreren, mente "Atawolf".

Nuvel. Hitler gav den uudsigelige ordre. Ja, den var så uudsigelig, at Hitler slet ikke røbede den til nogen. Kun til Himmler.

"Atawolf" fik nys herom ved en slags åbenbaring. Der er nemlig ingen dokumentation for hans påstand.

De to (tre, hvis Stig medregnes) holdt så godt på hemmeligheden, at de ikke blot skjulte den for alle andre, men tilmed også for hinanden. (Men, som anført, havde de ikke held til at skjule den for Stig.)

Ja, de to slyngler gik så vidt, at de længe efter mordet på jøderne, sammen drøftede planen om at sende jøderne til Madagaskar efter krigen.

På denne måde prøvede Hitler og Himmler altså at bilde hinanden ind, at de slet ikke havde myrdet jøderne. Madagaskar brugte de blot til at holde hinanden for nar.

Sådan mente Stig, som desværre tog flere hemmeligheder med sig, da han afgik ved døden i en alt for ung alder.

Man ville jo gerne vide, om det lykkedes for Hitler og Himmler at føre hinanden bag lyset med udflugterne om Madagaskar. Om de tog hinanden ved næsen.

Man vilde også gerne vide, hvorfor Hitler prøvede at holde sit forsøg på at vise sig som mandfolk hemmeligt.

Stig mente nemlig, at Hitler ønskede at vise filmen Der ewige Jude for det tyske publikum, for dermed at forberede folket på Førerens heroiske udryddelse af jøderne (som derfor i filmen sammenlignes med væmmelige rotter, der trænger til en gang gas.)

(Stig ønskede også at vise Der ewige Jude for både danskere og tyskere, men af den modsatte grund af Hitler. Hitler var efter jøderne - som han ikke havde noget imod - medens Stig var efter Hitler - som bare var så forbandet dum.)

Men hvorfor ville Hitler hemmeligholde netop det, som han ønskede at blive berømt for?

Som en verdensberømt fodboldspiller, der aldrig har sparket til en bold?

Og hvis Himmler og Hitler holdt den frygtelige beslutning - som kun den afdøde danske historiker kendte til, ingen anden i hele verden - hemmelig for hinanden, hvem af dem afslørede den så til andre?

De kunne jo ikke få ordren udført, hvis ikke de først brød deres tavshed.

Og hvem kunne de have tillid til, hvis de ikke engang havde tillid til hinanden?

Hvem af de to var det så - Hitler eller Himmler - som uden at den anden fik nys derom - egenhændigt i nattens dybe mørke udryddede 6.000.000 jøder?

Samlede Himmler selv millioner af jøder sammen, drev han dem til stationen, sendte han dem med toget, tog han mod dem ved ankomsten, drev han dem ind i gaskamrene, hældte han gas ned gennem usynlige huller, ryddede han gaskamrene (uden først at kunne få lukket døren op, den vendte indad),

slæbte han egenhændigt ligene til magiske ovne, som han selv havde hentet koks til, osv. osv. - samtidig med at han drev nye jøder sammen langt borte, sendte dem med toget, tog personligt mod dem ved ankomsten (uden at nogen bemærkede, at det var Himmler) osv. osv.

Magtede Himmler virkelig således at være alle steder på samme tid - tilmed uden at nogen lagde mærke til det?

Eller var det Hitler, der gjorde det, uden at selv Himmler og hans ellers effektive Gestapo havde mindste anelse derom?

Sådan mente Stig, hvis han ellers mente at der var konsekvens i tingene.

Som bekendt var Stig en af initiativtagerne til det ny så herostratisk berømte DCHF - Dansk Center for at Holde for Nar.

Lion Feuchtwanger

Lion Feuchtwanger (1884-1958), kendt tysk-jødisk forfatter. Skrev allerede i 1936 et forord til bogen *Der Gelbe Fleck. Die Ausrottung von 500.000 deutschen Juden* (Editions du Carrefour, Paris. - Imprimerie, 5, Place du Corbeau, Strasbourg). Han skrev under på, at der i Tyskland på dette tidspunkt sker "die systematische Vernichtung einer halben Million hochzivilisierter Europäer." På side 267 læses: "Dieses Buch hat dokumentarisch bewiesen, dass kein Mittel zu infam, keine Lüge zu niedrig, keine Gewalttat zu schamlos ist, wenn sie dem Ziel dient, der Ausrottung der jüdischen Bevölkerung Deutschlands." (Selvironi?)

Udryddelsen af Tysklands jøder fandt altså allerede sted i 1936. Bemærk ordvalget: Vernichtung, Ausrottung.

Hvad Lion her meddeler er svært at forene med hvad den dansk-jødiske forlægger Herbert Hirschprung 1975 skrev i sine erindringer om situationen i Tyskland omtrent på denne tid. En tysk bekendt forklarede Hirschprung om baggrunden for den udbredte antisemitisme i Tyskland før krigen (s. 52): "Jøder er anderledes end andre og udgør en stat i staten. De holder sammen på en måde, vi andre ikke kan hamle op med. Til trods for, at de kun udgør cirka een procent af den tyske befolkning, er over halvdelen af juristerne i Berlin jøder, og noget lignende gælder for lægerne. På sagførerkontorerne ansættes næsten udelukkende jøder, og søger en jødisk overlæge en reservelæge, kan man ligeså godt lade være med at ansøge, hvis man ved, at det er en jøde, der søger stillingen. Det samme gælder inden for universiteternes filologiske, filosofiske, juridiske og medicinske fakulteter, inden for teater-, film-, radio- og forlagsbranchen samt i bank- og vekselerervirksomheder. Jøder behersker skindhandelen, juvelerbranchen og antikvitethandelen, for slet ikke at tale om tekstilvirksomheder, varehuse og bladvirksomhed. Man regner med at halvfjerds procent af den tyske økonomi beherskes af jøder."

Norman G. Finkelstein

Professor Norman G. Finkelstein er en amerikansk jøde, hvis lille bog *The Holocaust Industry* vakte stor forargelse i visse, men ikke alle, jødiske kredse, da den udkom juli 2000. Han støttes bl.a. af Raul Hilberg.

Finkelstein siger akkurat det samme som revisionister længe har sagt, og som mange ordentlige mennesker sikkert også mener, uden at turde sige det rent ud, for eksempel:

- Holocaust er blevet til en industri, hvis formål er at presse penge af lande og organisationer osv., som angiveligt har været ansvarlige for "holocaust" (stavet med lille h).
- Afpresningen sker til fordel for Israel, for jødiske organisationer og enkeltpersoner, som selvklart ikke selv er blandt ofrene for holocaust.
- Litteraturen om "den endelige løsning" er for det meste nonsens, og uden videnskabelig værdi.

Finkelstein indfører en skelnen mellem Holocaust (med stort H) og holocaust (med lille h).

Med rette hævder han, at Holocaust for det meste er regulær svindel.

Derimod sætter Finkelstein ikke spørgsmålstegn ved holocaust.

Her ligger Finkelsteins dilemma. Han har et klart blik for Holocaust - men hvorfor er han ikke kritisk over for holocaust?

Normans moder, der selv havde været i tysk kz-lejr, synes at have været mere kritisk end sin søn og tilmed i besiddelse af en vis tør humor. Hun spurgte nemlig, hvordan der stadig kan være så mange overlevende, hvis Hitler forsøgte at udrydde dem allesammen.

Sønnens bog giver intet svar. Men fremtiden vil vise om ikke Finkelstein, som det sikkert hæderlige menneske han er, mere og mere kommer i tvivl om ordet - der allerede dukker op i amerikanske medier oktober 1919 - skal staves med stort eller lille begyndelsesbogstav.

I 1919 blev holocaust stavet med lille h, skønt det efter Finkelsteins retskrivning burde være stavet med stort H.

Hvor begynder Holocaust? Hvor begynder holocaust? - Det er Finkelsteins dilemma.

Professor Eberhard Jäckel mener ikke at Finkelsteins bog skal udkomme på tysk. Den er ikke egnet for tyskere, mener censor Jäckel. Det er klart hvorfor: Jäckel har skrevet en masse, der falder under Holocaust, kun lidt om holocaust. Han er selv en af dem, der udnytter Holocaust, dvs. holocaust.

Finkelsteins bog foreligger allerede på nederlandsk. I Belgien lå den i årets første måned på listen over de ti mest solgte bøger. Nu foreligger den også på tysk, dansk og andre sprog. I Østrig sælger den godt.

Jo mere man lærer om Holocaust, jo mere lærer man om holocaust. Og omvendt.

Stephan Hurwitz

Stephan Hurwitz var dansk-jødisk professor i strafferet. Han mente, at processen og dommen i Nürnberg var meget retfærdig.

Tallet 6.000.000 blev første gang nævnt af den amerikanske anklager i Nürnberg om formiddagen den 14 december 1945. I den endelige dom fastslås: " Adolf Eichmann, som af Hitler havde fået overdraget at gennemføre programmet, har vurderet mordene på jøder til 6 millioner. De fire blev dræbt i udryddelseslejr." (Dansk udg. 1947, s. 68).

Passer det?

Eichmann selv har aldrig bekræftet disse tal. En af hans medarbejdere havde sagt, at Eichmann havde sagt det.

Denne medarbejder slap for yderligere tiltale, selv om han var medlem af den forbryderiske organisation, SS.

Kommandant Höss støttede dette tal - dog først efter tortur.

Videnskabelige undersøgelser blev ikke foretaget.

Den amerikanske anklager havde fået tallet fra tre amerikanske jøder, som besøgte ham på hans kontor i juni 1945. Dr. Robinson var nået frem til dette tal ved at trække antallet af dem, der formodentlig havde overlevet, fra det samlede antal af jøder i 1929.

Tallet var altså ikke baseret på en fornemmelse, ikke på statistiske undersøgelser. (Kilde: David Irving, Nürnberg: die letzte Schlacht, Tübingen 1996, s. 86.)

Domstolen i Nürnberg var ikke bundet af bevisregler; for hurtigt og uformelt at nå til en dom, kunne den benytte hvad den havde lyst til som bevismiddel (Artikel 19).

abbé Pierre

Da den kendte abbé Pierre for nogle år siden kom for skade at ytre sig anerkendende om en nu meget berømt bog af venen Roger Garaudy (nu på engelsk *The Founding Myths of Modern Israel*) medførte dette en voldsom reaktion fra de franske biskopper.

De udtalte, ifølge *Le Figaro* den 30 april 1996: " L'extermination (des juifs) a eu lieu. C'est un fait incontesté. Les chambres à gaz ont existé et les nazis ont employé un langage codé pour cacher leur forfait...".

Biskopperne behandler hermed et historisk emne under en religiøs synsvinkel.

At gaskamrene har eksisteret anses for et uanfægteligt dogme.

Det påstås endvidere, at nazisterne ikke har ytret sig herom med rene ord. De har derimod benyttet et kodesprog.

Dette er et godt eksempel på allegorisk fortolkning, dvs. teksten betyder noget helt andet end det der står. Står der fx hund, så menes kat.

Dette er muligt, men kodeord duer kun, hvis der findes en kodebog eller en nøgle. Uden en kodebog kan ingen vide, at hund betyder kat.

En sådan kodebog foreligger ikke. Ingen har hørt om dens eksistens.

De franske biskoppers fælleserklæring står derfor til troende. Deres udsagn har hverken støtte i erfaring eller i tekniske beviser. Ligesom troen på Jesu opstandelse, støtter de sig alene til "ordet" om gaskamre - dvs. til falske vidner.

Til sammenligning anføres uddrag af et brev, som 34 førende franske intellektuelle offentliggjorde i *Le Monde* den 21. februar 1979, rettet mod professor Faurissons læserbrev fra den 29. december 1978: " Man må ikke spørge sig selv, hvordan et sådant masse mord var teknisk muligt. Det var teknisk muligt, fordi det fandt sted. Dette er det obligatoriske udgangspunkt for enhver historisk forskning vedrørende dette emne. Denne sandhed må vi simpelthen tage til efterretning. Om eksistensen af gaskamre er der ingen og kan der ikke være nogen debat."

Også her er Gaskammerordet den højeste autoritet.

Therkel Stræde

Therkel Stræde, som er universitetslektor, hævder i *Berlingske Tidende* den 29 februar 1998, om "udryddelseslejren Treblinka", at der her fra juli 1942 til marts 1943 blev myrdet ca. 860.000 , især jøder; at der var 13 gaskamre, hvori der dagligt blev ombragt 2-3000 mennesker.

Artiklen "Holocaust" i *Den Store Danske Encyklopædi* hævder derimod "at lejrens 12 gaskamre kunne dræbe 10.000 mennesker om dagen.

En jødisk forsker fra Yad Vashem hævder, at Treblinka slet ikke var en udryddelseslejr. Hans udtalte i 1985: " Vi har længe vidst, at der aldrig har eksisteret en tilintetgørelseslejr Treblinka. Israelske forskere, historikere og geologer har gentagne gange undersøgt de af vidnerne beskrevne steder grundigt uden at finde ét eneste bevis for en tilintetgørelseslejr. En sådan lejr og sådanne begivenheder ville have efterladt sig spor, som kunne påvises. Men der findes slet intet spor. Det egentlige problem vedr. Treblinka gælder vidnernes udsagn." (Kilde: Grundlagen zur Zeitgeschichte, Tübingen 1994, side 211 - bogen forbudt i Tyskland!)

Den israelske forskers påstand har vist sig at stemme med resultatet af den undersøgelse, som Jürgen Graf m.fl. foretog i 2000.

Lektor Stræde fortæller altså blot en væmmelig historie,

Raul Hilberg Raul Hilberg er forfatter til det mest omfangsrige og grundlæggende arbejde om Holocaust (selv om han slet ikke brugte dette ord, da han skrev sin bog): The Destruction of the European Jews.

I 1984 blev Hilberg afhørt i retten i Toronto.

Forsvarsadvokat Christie spurgte Hilberg om han kendte til videnskabelige beviser på eksistensen af gaskamre: " Do you know of one scientific report that substantiates that any single place was used as a gas chamber, just one? If so, please name it."

Raul indrømmede: " I am really at a loss. I am very seldom at such a loss, but - ". (Retsreferat i Robert Lenski, The Holocaust on Trial, Decatur, Alabama 1990, s. 54).

Hilberg tror, at Hitler har givet ordre til at udrydde jøderne. Men han ved ikke, hvor denne ordre er blevet af. Han tror, at der er tale om en mundtlig ordre. Men det er alligevel en ordre, som ingen har udtalt med rene ord. For at forklare den mystiske ordre som nok har eksisteret, men aldrig er blevet formuleret, forestiller Hilberg sig derfor at de tyske kontorfolk kommunikerede ved hjælp af tankelæsning, som tilmed var ubegribelig: " an incredible meeting of minds, a consensus, mind reading by a far-flung bureaucracy" (s. 50).

Ingen har altså givet ordre til at myrde jøder. Ansvar er ligget hos et upersonligt bureaukrati, som udsendte tanker, som ikke var til at begribe.

Ingen af de mange tyske embedsmænd, der er blevet afhørt om sagen, kender noget til den formodede telepati, som vel må siges at være ganske utypisk for tysk administration.

Det abstrakte bureaukrati, som skal have udsendt de frygtelige tanker, som ingen vides at have opfattet, har ikke kunnet afhøres.

Florian Freund

Florian Freund, en ellers ukendt østrigsk historiker, gjorde i 1995 en epokegørende opdagelse. Han fandt det første "tekniske bevis" for eksistensen af de mystiske gaskamre.

Verdenspressen rapporterede om en gammel ventilator. I Australien citerede Sunday Times den 30 april 1995 Florian Freund egne ord: " It is to my knowledge the only piece of technical equipment from gas chambers found until now. This is a major discovery".

Dermed indrømmer Florian, at der inden 1995 ikke havde eksisteret "tekniske beviser" for eksistensen af de famøse gaskamre.

Siden 1995 har man dog ikke hørt mere om Florians vifte, som skulle bevise eksistensen af

gaskamre.

Hugo Valentin

Hugo Valentin skrev allerede 1944 en bog, der først udkom hos Gyldendal 1947 med titlen Det Jødiske Folks Skæbne.

Hugo skriver, at jøderne blev myrdet på Hitlers ordre. Den nazistiske partipresse og partilitteratur, skriver Hugo, som her følger Norwids bog, Landet uden Quisling, oplyser selv, at der i første halvdel af 1942, aflivedes to millioner jøder. Efter alt at dømme er tallet på de myrdede omkring 6 millioner, dvs. i november 1944 (s. 147).

Det er en skam at Hugo ikke giver mere præcise henvisninger. Til dato er det nemlig ikke lykkedes nogen at identificere de anførte talangivelser i "den nazistiske partipresse og partilitteratur".

Havde Hugo ret, så var der ingen tvivl om, hvem der havde ansvaret for massebordene. Der var heller ingen tvivl, om at alle tyskere måtte vide besked.

Hugo er sikker på, at det her drejer sig om "Verdenshistoriens største Masselystmord" - han kender åbenbart tyskernes personlige følelser. Dog nævnes gaskamre ikke af Hugo, som støtter sig til "efter alt at dømme vederhæftige Skildringer af de store, teknisk fuldendte Menneskeslagterier kombineret med Krematorier i Belsen, Auschwitz, Majdanek og andre Steder, hvortil Ofrene, Mænd, Kvinder og Børn, gamle og unge mellem hverandre, var blevet transporteret for i bogstavelig Forstand at forvandles til Aske, det ene Tusind efter det andet, som paa Samlebaand, er gigantiske Symboler paa den nazistiske Tidsalder, dets tekniske "Storhed" og dens Mentalitet" (s. 148).

Desværre er selv det mindste mindste spor af "de store, teknisk fuldendte Menneskeslagterier" forsvundet.

Eller muligvis var der blot tale om symbolske slagterier?

Det har ikke været muligt at efterspore Hugos kilder under "efter alt at dømme" i de gængse opslagsværker.

Zygmunt Bauman Zygmunt Bauman er en polsk-jødisk sociolog, der har skrevet bogen Modernitet og Holocaust. Den udkom på dansk i 1994, i oversættelse fra engelsk, Oxford 1989.

Mange anser bogen for at være meget dybsindig.

Den er imidlertid blot ævl og tomt tankespind fra ende til anden.

Zygmunt hævder, at "Endlösung ...var ... et resultat af ægte rationelle overvejelser, og den blev iværksat af et bureaukrati, der var tro mod sin form og sit formål"(s. 36). Han er enig med Hilberg: "...De fleste bureaukrater skrev memoranda, planlagde, talte i telefon og deltog i konferencer. De kunne udslette et helt folk bare ved at sidde ved deres skriveborde" (s. 44).

Det gør bureaukrater stadig - uden at et helt folk af den grund udslettes.

På s. 44 medgiver Zygmunt, at "Årsagsforholdet mellem deres handlinger og massebordet var svære at få øje på."

Når årsagsforholdet er så svært at få øje på, kunne grunden være den, at der slet ikke lykkedes Zygmunt at etablere et sådant årsagsforhold.

Blandt de mere eller mindre skyldige og medskyldige nævner sociologen endvidere "den vestlige civilisation" (s. 113), "kirken" (s. 144), "naturvidenskaben" (s. 141), "jødiske kollaboratører" (s. 42) -

kort sagt: alt og alle.

Universiteterne var gså medskyldige (s. 162): " Det moderne universitets troværdighedskrise skyldes det forhold, at dødslejrene ikke blev planlagt og bygget, deres rutiner og funktioner ikke udtænkt af analfabeter, uvidende, uskoledede vildmænd. Disse drabscentre var ligesom deres opfindere produkter af det, der igennem flere generationer havde været et af de bedste universitetssystemer i verden..."

Vedrørende tidspunktet for Holocaust (s. 114): " Holocaust var ikke ventet i 1941, men blev gennemført et år senere." Det moderne folkedrab, Holocaust, var " en i enhver henseende overlegen præstation" (s. 118).

Intet konkret om hvor, hvordan, hvornår, af hvem osv. "Holocaust" blev gennemført. Ingen præcis definition af "Holocaust".

Stefan Szende

Skal man tro Stefan Szende, i bogen Løftet Hitler Holdt, København 1946, udryddede tyskerne henved fem millioner polske og andre europæiske jøder i "Generalguvernementet"(sic! s. 7).

Efter sammenhængen at dømme, tænker Stefan muligvis på Polen. v Men læser man videre, kommer man i tvivl om, hvor mordet fandt sted.

Skuepladsen for det uhyggelige massebord var ikke Auschwitz, men Belzec (s. 325).

Kun to jøder havde held til at flygte fra Belzec. Før de døde må de have fortalt om deres oplevelser til andre, som fortalte det til andre. Fra dem stammer følgende skildring: "De med Jøder fuldstede Tog kørte gennem en Tunnel ned til de underjordiske Rum, hvor Henrettelserne foregik. Der blev Jøderne læsset af Vognene og matte aflevere deres Ejendele (...) De blev ført ind i kæmpemæssige Haller med Plads til flere Tusind Mennesker. Disse Rum havde ingen Vindue, de var helt af Metal og havde Gulv der kunne sænkes. - Ved en sindrig mekanisme sænkedes saa Gulvet med alle de Tusinder af Jøder ned i et Bassin under Gulvet - men ikke længere, end at Vandet naaede dem til Hofterne. Saa ledtes Stærkstrøm gennem vandet, og paa nogle faa Øjeblikke var alle de Tusinder af Jøder dræbt. - Derefter blev Gulvet med alle Ligene hævet op af Vandet. En anden Strøm kobledes til, og i de store Haller blev der nu glødende hedt som i en Krematorieovn, indtil alle Ligene var brændt til Aske.

Mgtige Løftekraner hævede Gulvet og tømte Asken. Røgen førtes ud gennem store Fabriksskorstene.

Processen var forbi. Uden for Indkørselen til Tunnelen stod allerede næste Tog og ventede.

Hver Transport omfattede 3000 à 5000 Jøder. Der ankom flere Tog om dagen. Undertiden kom der helt op til tyve og tredive saadanne Tog om Ugen til Belzec.

Den moderne teknik i nazistisk Iscenesættelse fejrede Triumfer. den havde løst Massebordenes Problem.

En forfærdelig Stank fra den underjordiske Ligbrændingsfabrik bredte sig over hele Omegnen. Undertiden var vældige Omraader helt indhyllt i en tæt Røg fra de brændte Menneskekroppe."

Slut - sådan foregik massebordet ifølge nogen der havde hørt det fra nogen, der havde ikke blot selv havde set det, men også talt til 5 millioner - og som tilmed vidste, at det var Hitler og Himmler, som personligt havde givet ordre til denne "Menneskekværn".

Trods grundige undersøgelser i nyere tid har man ikke kunnet finde noget spor af disse kæmpemæssige haller osv., hvor 5 millioner jøder mistede livet på ufattelig vis.

Samuel Willenberg

Samuel Willenberg har lagt navn til den tegning af dødsfabrikken Treblinka, som desværre ikke fandt plads til gaskammeret på s. 54 i statsminister Perssons "magnificent book", omtalt ovenfor under "Göran".

Danmarks TV2 sendte 28/11 2000 et program om SS. Lektor Karl Christian Lammers var som historisk konsulent ansvarlig for udsendelsens videnskabelige troværdighed.

Samuel oplyste (kl. 19:17), at der i Treblinka blev gasset 875.000 jøder. Deres lig lå begravet på et areal omfattende 200 gange 300 meter. Samuel udpegede personligt stedet for seerne.

Udsendelsen oplyste ikke, at man har foretaget udgravninger det pågældende sted uden at finde spor af de pågældende lig.

En videnskabelig undersøgelse viste således, at graven var tom.

Karl Christian Lammers

Karl Christian Lammers er lektor på Københavns Universitet. Han har bl.a. skrevet en bog, en slags historisk roman, om Hitler.

Universitetsfolk drøfter ofte "metodeproblemer" - en diskussion, der gerne bliver så abstrakt, at man skal være meget intelligent for at kunne følge med.

Karl Christian hører til dem som læste Chr. Lindtners essay " Holocaust i nyt lys", fra januar 1998.

Han brød sig ikke om det, han læste.

Til Christian Lindtner råbte han under et møde på Københavns universitet, maj 1998: "Det vil vi ikke høre!" - og løb sin vej, før Chr. Lindtner kunne nå at udfritte ham om de utvivlsomt dybsindige videnskabelige overvejelser, der lå til grund for den historiske metode, der hermed - prægnant, omend kortfattet - kom til orde.

Man synes at fornemme et strejf af genialitet i Karl Christians fem ukunstlede ord.

Problemet løses ved at råbe: "Det vil vi ikke høre!"

Et genialt og enkelt kildekritisk princip: "Luk dine øren i!"

På denne måde er eksempelvis Samuels paradoksale vidnesbyrd ikke længere et problem, se ovenfor under "Samuel og Karl Christian".

Bieger

Bieger er efternavnet på en meget fin mand i Tyskland. Han er så fin, at han kun behøver at underskrive sig "Bieger" , så vi kender ikke hans fornavn.

Bieger er Der Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof i Karlsruhe.

Da en tysk gymnasielærer ved navn Günter Anton Deckert for nogle år siden blev kastet i fængsel - bl.a. fordi han - akkurat som Uffe ovenfor - havde forkortet "holocaust" til "holo" , blev Bieger - oversat til dansk: "Bøjer" - også blandet ind i sagen, og i den forbindelse erklærede han: Høj intelligens og gennemførelsen af et videnskabeligt studium udelukker, at man kan tvivle på at jøderne blev udryddet massevis ved at blive gasset under nationalsocialismen."

Hans udtalelse er gengivet på side 282 i en bog med titlen Der Fall Günter Deckert, som udkom på

Deckerts eget forlag i Weinheim. Bogen, der for det meste indeholder anklageskrifter og andre officielle dokumenter blev forbudt, og udgiveren straffet for at have udgivet den.

Bøjer mener altså, at et intelligent og dannet menneske ikke har grund til at tvivle fx på, hvad vidner som Helene, Iboja osv. beretter om gasning af jøder en masse.

Kun dumme mennesker nærer tvivl om disse vidnesbyrd, synes Bøjer at mene.

Bøjer mener også at sådanne dumme mennesker skal straffes med fængsel for deres dumhed.

Hermed rejes et interessant retsfilosofisk spørgsmål:

Skal folk i fængsel fordi de er dumme og fordi de tvivler?

Skal alle dumme mennesker, der tvivler, i fængsel?

Mener Bøjer mon også, at retten skal bøjes så meget, at fx Uffe også skal i tysk fængsel, fordi han er kommet for skade at forkorte holocaust til "hola", ligesom Deckert forkortede til "holo"? Eller er den forkortelse straffri, medens den anden er strafbar?

Bøjer er utvivlsomt et holocaust-vidne, for han erklærer, at Holocaust er "åbenbar".

Holocaust er altså noget han selv har set eller stadig kan se.

Og det er strafbart - i Tyskland - ikke at kunne se Holocaust, eller er det holocaust?

Det er ikke godt at vide, om Bøjer har set det samme som fx Helene og Iboja.

Otto Rühl

Otto Rühl er ikke blot lektor, men også medlem af bestyrelsen for Dansk Center for Holocaust- og Folkedrabsstudier (DCHF) og af Fælleskomitéen for Israel.

En prøve på Rühls kildekritiske akribi får man ved at læse hans artikel "Om holocaustbenægtelse" i "Ordet og Israel", september 1999.

Et par eksempler på lødigheden:

1. En vis Margrethe Herluftsatter skældes ud, fordi hun i "et berygtet tv-show" betvivlede historiciteten af tallet 6 millioner myrdede jøder. - Hendes rigtige navn er Marianne Herlufsdatter, og hvorfor prædikatet "berygnet" er sømmeligt, begrundes ikke.
2. Rühl henviser til "en berømt tale til SS-ledere" af Heinrich Himmler. - Rühl, der undlader at give præcise henvisninger, nævner ikke, at den pågældende tale i sin pågældende form næppe er autentisk. Rühl forsømmer således den nødvendige kildekritik.
3. Rühl omtaler Wannsee-konferencen den 20. januar 1942, hvor der taltes om "den endelige løsning på det europæiske jødespørgsmål", og tilføjer, at "Alle deltagerne ved, hvad der skjuler sig bag denne omskrivning". - Rühl undertrykker den kendsgerning, at ingen af de konference-deltagere, som afhørtes efter krigen, har bekræftet, at de vidste at "den endelige løsning" var "omskrivning" for masse mord. - Rühl forlader sig således muligvis på tankelæsning. Tilmed på dårlig tankelæsning, for hvor er der samtidig dokumentation for at formuleringen "den endelige løsning" under krigen var en omskrivning for masse mord på jøder? Det er en betydning, som udtrykket først har fået efter krigen. Konference-deltagerne kunne altså først efter krigen forstå den rette betydning af den formulering de hørte i 1942. Måske er det derfor, at Rühl bruger nutidsformen "ved" - selv om det så må betyde, at de ikke vidste, hvad det møde, de var indkaldt til dengang, handlede om. De måtte jo vente til efter krigen. Men hvad var så formålet med at indbyde dem allerede i 1942?
4. Rühl hævder, at udsagnet "Jøderne erklærede jo selv Hitler krig i 1933!" blot er et citat fra

Københavns Universitet i maj 1998, og at professor Jäckel (en ukritisk tysk gæsteforelæser) ikke troede sine egne ører, da han hørte det gentaget flere gange . - Var Jäckel og Rühl mon uvidende om, at citatet allerede forekommer på forsiden af Daily Express den 24. marts 1933, hvor den jødiske krigserklæring ordret lyder: " Judea declares war on Germany! " ?

Disse fire små eksempler fra bare én lille artikel viser, at lektor Rühl ikke altid er en rigtig historiker. Han fortæller ikke historie, men historier. Tilmed både makabre og morsomme historier.

De kildehenvisninger, som Rühl burde have kendt, findes fx i bogen Ernst Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust*, Alabama 2000.

Karl (Karol) Wojtyla

Karl (Karol) Wojtyla er navnet på en polsk skuespiller. Mest kendt er han dog for siden 1978 at have optrådt i rollen som pave Johannes Paul II.

Karl elsker at rejse omkring, og den 7. juni 1979 besøgte han Auschwitz-Birkenau, hvor han bad og knælede ved indetavlerne for de fire millioner ofre for nazisternes folkemord sammesteds.

Tavlerne forsvandt i april 1990, og blev i foråret 1995 udskifter med tavler som angav antallet af ofre til 1,500.000.

Paven har således gjort et stort nummer ud af at tilbede millioner af døde, der aldrig har levet.

Under sit besøg i Auschwitz-Birkenau betegnede han i gæstebogen stedet som vor tids Golgata.

I juni 1996 modtog Paven i Polen et eksemplar af det store værk *Death Books from Auschwitz*, der udkom i Tyskland 1995. Heraf fremgår, at det samlede antal omkomne i Auschwitz (ikke kun jøder) må have ligget omkring 100.000, og at dødsårsagen aldrig er "gasning". Hans Hellighed kan derfor ikke være uvidende om sagens rette sammenhæng. (Kilde: Christian News, den 17. juni 1996)

I oktober 1998 kårede han en katolsk jødinde ved navn Édith Stein, til helgeninde, fordi hun var død " i gaskamrene " i Auschwitz.

Professor Faurisson har gjort opmærksom på, at paven lyver (*Écrits révisionnistes*, 1999, s. 1880 ff.).

Ovadia Yosef

Rabbi Ovadia Yosef er en slags andenshåndsvidne til tallet 6.000.000. I august 2000 vakte det et ramaskrig, da denne åndelige leder af det ultra-ortodokse Shas-part erklærede, at de 6.000.000 "were reincarnations of the souls of sinners, people who transgressed and did all sorts of things which should not be done."

Udtalelsen vakte voldsom harme, især i Israel. Går man ind for reinkarnation, vil man normalt forklare lidelse som en resultat af synder i tidligere liv. Alternativet, at ulykken skete som resultat af ofrenes gode gerninger, synes vanskelig at opretholde. (Kilde: Daily Mail, den 7. august 2000)

For at bringe sammenhæng i sine anskuelser, og slippe ud af sit dilemma, må rabbi Yosef velsagtens enten opgive reinkarnationsteorien eller tallet 6.000.000.

Holocaust kombineret med reinkarnation har også ført til andre dilemmaer. I oktober 1995 tog rabbi Yonasson Gershom således del i en konference om reinkarnation, hukommelse og Holocaust i Baltimore. Han henviste i sin bog til en kvinde i Minnesota, der kunne mindes, at hun engang var en jødisk dreng ved navn Yosef, som blev gasset til døde i et brusebad "fuld af død". Gershom mener, at sjælen forbliver jødisk i al evighed, også selv om den periodevis ikke fødes i en jødisk familie.

(Kilde: Christian News, den 25. september 1995).

En jøde kan altså godt fødes i en familie, som ikke er jødisk. Man kan med andre ord godt være jøde, selv om man ikke er det.

Martin H. Glynn

Den 31. oktober 1919 - bemærk: 1919 - skrev Martin H. Glynn, den tidligere guvernør i staten New York, i det amerikanske tidsskrift The American Hebrew (s. 582), at en holocaust truede med at udrydde 6 millioner uskyldige jødiske mænd, kvinder og børn.

Desværre specificerer Michael Mogensen fra DCHF ikke, om det er disse 6 mio. - eller andre 6 mio. - han havde i tankerne, da han deklamerede: " Det centrale er, at knap seks mio. jøder blev myrdet, og det tal hersker der absolut ingen tvivl om.

Herbert Pundik

Journalisten Herbert Pundik har bl.a. skrevet artiklen "Holocaust" i Den Store Danske Encyklopædi.

Artiklen indeholder et billede, hvis tekst modsiges af samtidige dokumenter. Den beskriver endvidere Treblinka som et tilintetgørelseslejr. Pundik skriver nemlig, " at lejrens 12 gaskamre kunne dræbe 10.000 mennesker om dagen."

Therkel Stræde skrev i Berlingske Tidende den 29. februar 1998, at der i Treblinka fra juli 1942 til marts 1943 blev myrdet ca. 860.000, især jøder; og at der var 13 gaskamre, hvori der dagligt blev ombragt 2-3000.

Israelske forskere og revisionister mener derimod slet ikke, at Treblinka var en tilintetgørelseslejr. Herbert Pundiks opfattelse af meningen med Holocaust fremgår af et indlæg, han havde i Politiken for nogle år siden. I næsten 2000 år har Europa samlet sig med andagt omkring den korsfæstede Jesus. Fremover skal andagten samle sig om de 6.000.000 uskyldige ofre for Hitlers ufattelige, ubegribelige forbrydelse.

Herbert fører dermed tråden tilbage til Martin.

"Ligesom den første korsfæstelse, den i Jerusalem for snart 2000 år siden, stadig påkalder andagt, vil nazismens menneskeoffer indtage sin plads i vor kollektive vestlige bevidsthed. Nazitiden blev et nyt år nul, hvor vi startede en ny tidsregning, før og efter det utænkelige kunne ske. Vi skal genvinde vor menneskelighed." (Kilde : Politiken den 26. januar 1997).

Rigsarkivar J.P. Noack

Rigsarkivaren ved, hvor beviserne for anlæg til gasning af jøder i Auschwitz ligger og gemmer sig.

I sin Åbningstale ved et stort møde af arkivarer d. 25. maj 2000, udtalte Rigsarkivar Johan Peter Noack i forbindelse med den sag, som David Irving netop havde tabt, bl.a. følgende:

"I kraft af arkivernes og bibliotekernes samlinger ville vi overbevisende kunne fremstille Holocaust, selv om vi ikke ...(verbum mangler!) ...adgang til de skrækkelige anlæg i Auschwitz. Ja, havde det ikke været for arkiverne og bibliotekerne, ville man sikkert have kunnet overbevise offentligheden om, at anlægget havde haft en helt anden funktion end at dræbe jøder ved gasning..."(Kilde: www.sa.dk/sa/aktuelt)

Rigets øverste arkivar har åbenbart lidt vanskeligt ved at udtrykke sig klart og ligetil. Han synes at ville hævde, at påstanden om at jøderne blev dræbt ved gasning i Auschwitz, alene kan fremstilles - og begrundes? - på basis af materialer i arkiverne og bibliotekerne.

Dette må betyde, at Rigsarkivaren skjuler på en hemmelighed. Som bekendt kendes til dato ingen materialer fra biblioteker og arkiver, som beviser eksistensen af "anlæg til gasning af jøder i Auschwitz".

Alligevel påstår Rigsarkivar, at "arkiverne og bibliotekerne" indeholder sådanne materialer. Det må altså være helt nyt og ukendt stof, Rigets arkivar hentyder til!

Herefter skylder Rigsarkivaren offentligheden svar på en række spørgsmål, især følgende:

1. HVILKE "arkiver og biblioteker" indeholder beviser på eksistensen af anlæg til gasning af jøder i Auschwitz? HVOR ligger disse arkiver og biblioteker - i Danmark eller HVOR?

2. HVIS sådanne "arkiver og biblioteker" virkelig findes, HVORDAN kan det så være, at dette først nævnes af Rigsarkivaren i maj 2000? Hvordan har det været muligt for så mange andre siden 1945 helt og aldeles at overse de mystiske "arkiver og biblioteker", Rigsarkivaren hentyder til i så vage vendinger?

Rigsarkiv Johan Peter Noack har kort og godt pligt til fra sine "arkiver og biblioteker" at fremlægge dokumentation for eksistensen af anlæg til gasning af jøder i Auschwitz.

Rigsarkivarens offentlige udtalelse om eksistensen af sådanne bevismaterialer fremkom i maj måned 2000 i en større forsamling af nordiske arkivarer.

Nu, snart fire år senere, har offentligheden stadig intet hørt eller set til de hemmelige beviser, som Rigsarkivaren hævdede eksisterede.

Som bekendt er alle dokumenter vedrørende alle former for anlæg samlet i arkivet i Auschwitz. Herfra kan enhver bestille kopier af de originale tegninger. I dette polske arkiv findes ingen tegninger over anlæg til gasning af jøder. Det er derfor særdeles gådefuldt, HVILKE arkiver Rigsarkivaren tænker på. HVORFOR siger han det ikke med rene ord?

Førte Rigsarkivaren offentligheden bag lyset?

Enhver kan ringe og spørge Rigsarkivaren selv!